

Forandring af en bestaaende Lov. Man vil maaske sige, og man siger jo i Virkeligheden, at denne Anmærkning er efter sit Indhold af negativ Natur. Ja, vistnok er den af negativ Natur, men dens virkelige Betydning er, at den dog indeholder et Forbehold, nemlig om, at naar den nuværende Formand fratræder, skal Loven af 26de Marts 1870, § 5, komme til Anvendelse. Det er, saa vidt jeg skønner, den eneste reelle Betydning, denne Anmærkning har.

Men er det Tilfældet, at den indeholder et saadant Forbehold, saa medfører § 29 i Finansloven, at dette Forbehold vil faa akkurat samme Karakter som en autentisk Lovfortolkning. I § 29, en Paragraf, der fra 1851 er gaaet igen i alle Finanslove, hedder det nemlig: „De ved tidligere Finanslove tagne Bestemmelser om Besparelser ved indtrædende Ledighed og lignende Forbehold, skulle, for saa vidt de alt ikke ere fyldestgjorte, ogsaa være gældende for Finansaaret 1901—1902.“ Denne Bestemmelse vil gaa igen i de følgende Finanslove, og Følgen deraf vil være, at det Forbehold, der er taget ved denne Anmærkning, vedbliver at være gældende, indtil det er fyldestgjort. Men det vil med andre Ord sige, at Anmærkningen faar faktisk Betydning som en autentisk Fortolkning af en Lovparagraf. Noget saadant har tidligere baade Regering og Landsting paa det aller bestemteste modsat sig, og jeg finder det meget uheldigt, at man ikke ogsaa gør det nu, og det saa meget mere, som jeg ikke er i nogen Tvivl om, at Bestemmelsen i denne Lov af 1870, § 5 er aldeles uanvendelig paa honorarlønnede Poster. Det blev udtalt allerede i Motiverne til det paagældende Lovforslag, at selvfølgelig skulde denne Bestemmelse i § 5 ikke komme til Anvendelse paa honorarlønnede Poster. Jeg betragter det derfor som rent ud misligt, at vi acceptere en saadan Anmærkning. — Ogsaa de andre Anmærkninger finder jeg burde rettest udgaa, og det er et højt uheldigt Skraaplan, vi komme ind paa ved at lade dem staa, og man har ikke villet gøre det tidligere. Jeg skal minde om, hvorledes man stillede sig lige over for denne Anmærknings-Tilbøjelighed fra det andet Ting fra første Færd af den Gang, den reviderede Grundlov blev vedtagen, og for Resten ogsaa un-

der den gamle Grundlov. Da holdt man paa ogsaa fra Regeringens Side, at ikke blot de Anmærkninger, som Krieger kaldte stygge Anmærkninger — d. v. s. Anmærkninger, som ville medføre Overgreb paa Finansloven, idet man derved søgte at indsmugle Bestemmelser, som ikke hørte hjemme paa Finansloven, men som man fik til at glide, fordi Finansloven skulde vedtages — men ogsaa andre Bestemmelser, som erkendtes i og for sig at være uskadelige, men dog overflødige, skulde stemmes ud. Det skete f. Eks. under Finanslovsbehandlingen 1876—77, da der paa Indenrigsministerens Budget var indsat et Par ret uskyldige Anmærkninger, som man egentlig fra de forskellige Sider i Tinget fandt, godt kunde blive staaende. Men den daværende Indenrigsminister gjorde opmærksom paa, at han ikke vilde finde sig i disse Anmærkninger, han sagde rent ud, at han ikke modtog dem, og derfor fjede man ham ogsaa og stemte dem ud. Saa skarpt holdt man den Gang paa at holde Finansloven ren for Anmærkninger, ikke blot skadelige, men ogsaa overflødige Anmærkninger. Jeg finder, det er et uheldigt Skraaplan, man kommer ind paa, naar man nu finder sig i, at disse Anmærkninger skulde blive staaende, og beklager derfor, at man ikke foretager Forandringer paa de Punkter, hvor man er misfornøjet med Loven, og sender den ned til det andet Ting. Tiden er ganske vist kort, men de Punkter, der for Alvor kunde være Spørgsmaal om, ere saa rene og klare, af den Beskaffenhed, at det andet Ting maatte bøje sig. Der vilde saaledes ingen Betænkeligheder være ved at sende Loven derned. Den eneste Fare var, saa vidt jeg kan skønne, den, at man i det andet Ting trak Sagen ud, fordi vi staa saa nær ved Valgene, saaledes at vi ikke fik nogen ordinær Finanslov, men maatte nøjes med en midlertidig, og at Rigsdagen maatte ind efter Valgene. Jeg erkender, at det vilde være en meget betydelig Ulempe og vilde nødig, at noget saadant skulde ske; men jeg er ikke saa ganske sikker paa, at det vilde være sket, naar vi havde holdt os inden for de Grænser, hvor man ikke kan nægte os at have fuld Grund til at foretage Forandringer. Og i værste Tilfælde vilde jeg ikke nægte, at hellere, end jeg